

Gerard van Gemert
Gevaarlijk spel

8

Voorwoord

In zijn eerste jongensboek liet Gerard van Gemert de show stelen door Stijn Wouters.

In het veld, buiten het veld.

Een goed debuut smaakt naar meer.

Gelukkig vond de auteur dat zelf ook.

Het vervolg op 'Gevecht om de Cup' heb je nu in handen. Aarzel niet langer, zou ik zeggen.

En begin met lezen. Nu. Dit boek is dat waard.

Onze jonge voetbalheld Stijn speelt natuurlijk weer een hoofdrol. Een hoofdrol, inderdaad.

Niet dé hoofdrol. Want nadrukkelijker dan

in zijn eerste boek laat de schrijver Stijn

en zijn boezemvriend Storm samen optrekken.

Waar Stijn is, is Storm. En andersom.

En Stijn en Storm (en met hen, wij: de lezers)

leren ook hun idool Bert Pringel beter kennen.

Geen dag in het leven van Stijn en Storm is saai.

Elke bladzijde van dit boek is spannend.

Ja, we mogen de schrijver en de uitgever

wel dankbaar zijn. Want voor de prijs

van één boek heb je nu eigenlijk vier verhalen

in handen, elk met hun eigen spanning.

Je hebt het verhaal van Stijn en Storm,

die met FC Rapitas een gooi doen naar het nationaal

kampioenschap, tegelijk is daar de successtory

van Bert Pringel, met Kick '69 in de Champions League

en dan is er nog de allesoverheersende vraag

of Stijn en Femke ooit samen ..... ?

Oh ja – en het vierde verhaal dan?

Dat zeg ik hier niet. Dat hangt namelijk als een grote, donkere, spannende wolk boven de drie andere motieven van dit boek.

Maar vooruit, een tipje van de sluier zal ik lichten. Als het geschrevene ook in werkelijkheid h d k nnen gebeuren, dan pas geloven jongens een jongensboek. Aan dit criterium voldoet de vierde, tevens belangrijkste verhaallijn van dit boek ruimschoots.

Wat Bert Pringel in dit boek overkomt, gebeurde Alfredo di Stefano in 1963 in Venezuela en Quini in 1981 in Spanje. Di Stefano, geachte jonge lezer, was de Bert Pringel van de jaren vijftig, zestig: de beste voetballer van zijn tijd. Je zult bij je opa of bij een persoon van opa-achtig kaliber te rade moeten gaan voor de details. En misschien dat je vader of een oom nog wel weet, waardoor ook al weer de topscorer van Barcelona, Quini dus, meer dan een kwart eeuw geleden voorpaginanieuws werd.

Maar stel die vragen pas nadat je dit boek uit hebt. Dit boek is dat waard. Of heb ik dat al gezegd?

Frank Snoeks is voetbalcommentator van Studio Sport

Stijn liep het stuk van de middenlijn naar de penaltystip. Er leek geen eind aan te komen. Hij had het gevoel dat hij de controle over zijn benen kwijtraakte, zo spannend vond hij het. Hoe moet dat voelen als het om de wereldtitel gaat, dacht hij nog. Hij nam de bal aan van de scheidsrechter en legde hem op de stip. Hij deed een pas naar achteren en zag dat de bal even wegrolde. Hij liep ernaartoe en legde hem weer goed. Niet goed voor je concentratie, hoorde hij zichzelf denken. Nu lag de bal stil.

Ze stonden in de finale van het toernooi om het kampioenschap van het zuidelijke gedeelte van het land. Alle regionale kampioenen deden daaraan mee. FC Rapitas was de enige amateurclub. Alle andere verenigingen waren jeugdelftallen van profclubs.

In de poulewedstrijden hadden ze twee keer gewonnen en één keer gelijkgespeeld. In de kruisfinale hadden ze met 3-2 gewonnen van The Victory.

De tegenstander in de finale was LFC Lunken.

Zelfs na verlenging was er niet gescoord.

Als ze zouden winnen, zouden ze volgende week de finale spelen tegen de winnaar van het toernooi van de noordelijke regionale kampioenen.

Strafschoppen moesten de beslissing brengen.

De stand was 4-4. Alle strafschoppen waren benut.

Stijn moest de vijfde strafschoep nemen.

Hij liep naar achteren en wachtte op het fluitje. Daarna nam hij zijn aanloop en trapte met de binnenkant van zijn voet rechts naast de keeper. Toen hij de bal raakte, had hij het gevoel dat hij niet hard genoeg was. Als de keeper nu maar de verkeerde hoek kiest, dacht Stijn. Maar dat was niet zo. De doelman had goed gegokt en zag de bal recht op zich afkomen. Hij stak zijn handen uit om de bal te pakken. Stijn greep met zijn handen naar zijn hoofd. ‘Sukkel!’ schreeuwde hij tegen zichzelf.

De bal rolde uiteindelijk tussen de handen van de doelman door het doel in. Stijn slaakte een zucht van opluchting en liep terug naar de middenlijn. Daar werd hij door zijn teammakers op de schouders geslagen. Iedereen was blij dat hij deze strafschoep had genomen en dat zij dat niet hadden hoeven te doen. Inmiddels had de speler van LFC Lunken de bal neergelegd.

Als hij deze zou missen, zou FC Rapitas winnen. Als hij zou scoren, zouden ze net zolang doorgaan tot er een winnaar was.

Murrad, de Turkse doelman van FC Rapidas, stond doodstil op de doellijn. Het fluitje klonk en de speler van LFC Lunken nam zijn aanloop. Murrad maakte vlak voor de speler trapte een kleine beweging naar links. De speler zag het vanuit zijn ooghoeken en twijfelde even. Hij schoot de bal rechts van Murrad, die zich ook die kant op liet vallen. Door de aarzeling had de jongen niet genoeg kracht gezet.

Murrad reageerde goed en kon de bal eenvoudig stoppen. Zijn teamgenoten in de middencirkel renden naar hem toe en sprongen bovenop hem. Daarna namen ze hem op de schouders en brachten hem zo naar de zijkant van het veld. In de kleedkamer was het groot feest. Ze konden het nog niet geloven dat ze de grote finale hadden gehaald. Volgende week mochten ze strijden om het nationale kampioenschap!

‘Zo,’ zei Stijn, ‘dat hebben we mooi gedaan.’ Ze zaten in de auto en waren onderweg naar huis. Ook Stijns vader moest toegeven dat ze het goed hadden gedaan. ‘Het waren waardige tegenstanders hoor,’ zei hij. ‘Kun je nagaan wat jullie volgende week te wachten staat.’ Stijn haalde zijn schouders op. ‘Dat zien we dan wel weer. Eerst lekker met Kick ’69 naar Engeland.’ Storm knikte. FC Rapitas vloog morgen samen met het elftal van Kick ’69 naar Londen. De sponsor van FC Rapitas was namelijk dezelfde als die van Kick ’69. Het was de beloning van de sponsor voor het behalen van het regiokampioenschap. Even later waren ze weer in Woudorp. Ze zetten Storm thuis af en reden door naar huis. ‘En?’ vroeg Stijns moeder toen ze binnenkwamen. ‘Gewonnen!’ glimlachte Stijn. ‘Goed zo,’ zei ze glunderend. Ze gaf hem een kus.

‘Heb je nog gescoord?’ vroeg zijn moeder.
Stijn knikte. ‘Even denken,’ zei hij, ‘vijf keer.’
Trots hield hij zijn handpalm omhoog.
Zijn moeder aaide over zijn haren.
‘Nou, daar moest je niet lang over nadenken.’
Stijn hield precies bij hoeveel doelpunten hij maakte.
Alle wedstrijden die hij speelde en alle doelpunten
die hij maakte, schreef hij in een schrift.
‘O ja,’ zei zijn moeder, toen haar ineens
wat te binnen schoot, ‘Femke was
al even komen vragen hoe het was gegaan.
Ik heb haar beloofd dat je even bij haar langs
zou gaan als je thuis was.’
Een beetje onverschillig pakte Stijn zijn tas op
en liep naar boven. Hij wilde niets laten merken.
‘Is goed, ik ga zo wel even,’ zei hij.
Vanbinnen gierden de vlinders door zijn buik.
Femke was zijn buurmeisje en de zus van Mike,
een van Stijns beste vrienden. Hij was verliefd
op haar. Ze was twee jaar ouder dan hij en hij kon
zich niet voorstellen dat zij hem ook leuk vond.
Maar het was wel zo.
Mike was ziek. Hij had kanker, waardoor hij
veel moest rusten. Af en toe moest Mike voor
onderzoeken een paar weken naar het ziekenhuis.
Dat was nu ook het geval. Sinds Mike ziek was,
had Stijn wat meer contact met Femke.
Hij vertelde haar over het voetballen
en zij kwam ook wel eens kijken als ze thuis
speelden. Soms nam ze Mike mee in de rolstoel.
Stijn had zijn tas uitgepakt en liep de trap weer af.
‘Ik ga even naar de burens,’ riep hij.

Hij bleef even staan om te horen of er iemand reageerde. Hij hoorde zijn moeder vanuit de kamer naar de hal lopen. ‘Blijf je niet te lang weg,’ zei ze. ‘We gaan zo eten.’

Stijn knikte. ‘Ik ben zo weer terug,’ riep hij.

De moeder van Femke deed de deur open. ‘Hoi Stijn,’ begroette ze hem vrolijk, ‘kom binnen.

Je komt zeker voor Femke,’ zei ze.

Stijn knikte. ‘Ja, ze was langs geweest om te horen hoe we gespeeld hadden vandaag.’

Femkes moeder keek hem glimlachend aan.

Ook zij had een zwak voor Stijn.

Sinds Mike erg ziek was, kwam hij trouw op bezoek.

‘Ze zit op haar kamer,’ zei ze, ‘ga maar naar haar toe.’

Stijn liep de trap op. Hij stond nu in het halletje.

Hij hoorde dat Femkes moeder de woonkamer in was gegaan en de deur dicht had gedaan.

De eerste kamer links was de kamer van Femke.

De deur zat dicht. De deur ernaast was van de slaapkamer van haar ouders en de kamer daarnaast was van Mike. Dat wist hij omdat hij regelmatig op Mikes kamer kwam om muziek te luisteren of over voetbal te kletsen.

Dat gebeurde nu niet meer, omdat Mike snel moe was en vaak moest rusten.

Stijn wilde op de deur van Femkes kamer kloppen,

maar bedacht zich. Hij liep voorzichtig

naar de slaapkamer van Mike. Hier was hij al

een hele tijd niet meer geweest. De deur

stond op een kiertje. Hij gaf de deur een klein zetje zodat ze verder openging. Mikes bed, zijn bureau

en kast stonden nog op dezelfde plaats.
Stijn liep de kamer in en keek om zich heen.
Dezelfde voetbalposters hingen er ook nog.
Op het bureau stond een foto. Stijn pakte de foto van het bureau en keek ernaar. Hij glimlachte.
Er stonden drie jongens op met voetbalkleren van FC Rapitas aan. Het waren Storm, Stijn en Mike. De foto was van twee jaar geleden.
Stijn kon het zich nog goed herinneren.
Ze hadden een toernooi gespeeld en in de finale verloren. Mikes moeder had de foto vlak na de finale genomen.
Mike wilde eerst niet op de foto omdat hij er de pest in had dat ze hadden verloren.
Als je goed keek, kon je zien dat hij gehuild had.
Stijn beseftte plots hoe erg hij Mike en het voetballen met hem miste.
Vanaf dat ze drie jaar waren, gingen Storm, Mike en Stijn al met elkaar om. Ze hadden altijd samen op school gezeten en altijd in hetzelfde elftal gevoetbald. Kort na het toernooi waar de foto was genomen, werd Mike ziek.
Na de eerste behandeling leek de ziekte weg te zijn, maar later kwam het toch weer terug.
Stijn zuchtte eens diep. Hoe mooi zou het zijn geweest als Mike vandaag mee had kunnen voetballen. Zoals het eigenlijk gewoon hoorde. Sinds Mike erg ziek was, kwam Stijn na iedere wedstrijd verslag uitbrengen. Hij keek nog eens naar de foto en zette hem toen voorzichtig terug. Hij draaide zich om en verliet de kamer.
Toen pas zag hij dat Femke in de kamer stond.